

UNI Globalin viides maailmankongressi, Liverpool, 17. kesäkuuta 2018

Avajaiset

Puheenjohtaja Ann Selin

Hyvät ystävät, kollegat, kutsuvieraat, sisaret ja veljet!

Tervetuloa UNI Globalin viidenteen maailmankongressiin tänne Liverpooliin!

Olipa mahtava esitys!

Mikä paikka ay-tapahtumalle! Liverpoolin vahva työväenhistoria on selkeästi läsnä ja luo täydellisen yhteisen sävelen työllemme.

Sen lisäksi, että täältä on tullut lukuisia ay-johtajia, täällä aistii myös toisen selkeän sävelen eli yhden historian menestyksekkäimmistä bändeistä – The Beatles tietenkin.

Beatles-museo tien toisella puolella on juuri allekirjoittanut ammattiliiton tunnustamista koskevan sopimuksen. Ehkä meidän läsnäolomme edisti asiaa.

Liverpool, “here comes the sun” – täältä tulee aurinko ja täältä tulee UNI!

Kiitoksia Liverpool! Kiitoksia pormestari Joe Anderson! Kiitoksia Culture Liverpool!

Olemme saaneet paljon apua ystäviltämme TUC-keskusjärjestössä ja brittiläisiltä kumppaneiltamme. Heidän kanssaan on ollut ilo ja kunnia työskennellä.

TUC täytti 150 vuotta 2. kesäkuuta. Hyvää syntymäpäivää! Otamme osaa sen juhlintaan.

Toinen päivä kesäkuuta 1868 kolmekymmentäneljä miestä kokoontui pöydän ympärille. Nykyään puolet järjestön jäsenistä on naisia! Tilanne on sama UNIssa.

Tänä vuonna on lisäksi kulunut sata vuotta siitä, kun naiset saivat äänioikeuden Isossa-Britanniassa.

UNIn naisten maailmankongressi päättyi juuri. Tehtävää on kuitenkin vielä. Jatkammekin taistelua.

Naisten oikeudet ovat ihmisoikeuksia, joihin kuuluvat myös ay-oikeudet.

Työntekijöiden oikeudet on suojattava, vaikka Iso-Britannia jättää Euroopan unionin maaliskuussa 2019.

Vaadimme työntekijöille kanavan molemmilla puolella mahdollisimman hyvän sopimuksen.

Työntekijät ja kansalaiset, sekä Isossa-Britanniassa ja muualla Euroopan maissa, eivät saa joutua maksamaan Brexitin teoista.

Meitä on Afrikassa, Aasiassa ja Tyynenmeren alueella, Amerikassa ja Euroopassa.

Tähän kongressiin osallistuu 500 liittoa 110 maasta. Olemme hyvin pahoillamme, ja vihaisia siitä, että jotkut liittojohtajista, jotka ovat hyvin tunnettuja johtohahmoja oman yhteisön keskuudessa, eivät päässeet tähän mukaan. Olemme kärsineet viranomaisten karkeasta viisumipolitiikasta. Tällaista ei saisi tapahtua!

Nyt, hyvät sisaret ja veljet, meidän on päätettävä, mitä meidän pitäisi tehdä, määriteltävä suuntaviivat tulevalle työmaailmalle niin, että se vaikuttaa järkevältä myös työtä tekevien miesten ja naisten kannalta. Työläiset ansaitsevat parasta ja me saamme sen aikaan!

Edessämme on haasteita – maailmantalous, uusi teknologia, ilmaston lämpeneminen, epätasa-arvon lisääntyminen, varallisuuden keskittyminen – asioita, jotka vaikuttavat elämäämme ja yhteisöihimme.

Maailma on muuttunut hyvin paljon viimeisen parin vuosikymmenen aikana.

Kun yritykset olivat paikallisia, liitot olivat paikallisia. Kun yrityksistä tuli kansallisia, liitoistakin tuli kansallisia. Nyt kun yhä useammat yritykset ovat maailmanlaajuisia, meidän – liittojen – on myös oltava maailmanlaajuisia!

Yksi asia on selvä: ei ole väliä, paljonko asiat muuttuvat, ihmiset pysyvät yhä samoina. Heillä on samat perustarpeet, unelmat ja pelot. Maslowin tarvehierarkia ei katoa mihinkään: me kaikki tarvitsemme jatkossakin ruokaa, rakkautta ja turvallisuutta. Jos näitä ei ole, ei pysty tavoittelemaan muita asioita.

Onkin elintärkeää, että me – ammattiliitot – taistelemme köyhyyttä vastaan sekä oikeudenmukaisuuden, tasa-arvon, ihmisarvoisen työn ja kohtuullisten palkkojen puolesta, että taistelemme perusihmisoikeuksien puolesta. Hyvät sisaret ja veljet, kuten sanoin loppupuheenvuorossani Kapkaupungissa neljä vuotta sitten, ensin tarvitsemme rauhaa! Toivomme rauhaa, jotta kaikilla olisi ansaitsemansa ihmisarvo ja mahdollisuus ihmisarvoiseen ja mielekkääseen elämään.

Tätä vastaan hyökätään monin tavoin kerta toisensa jälkeen. Varallisuus jakautuu yhä epätasaisemmin maailmassa: rikkain prosentti omistaa enemmän kuin loput 99 prosenttia yhteensä. Talous perustuu ajatukseen jatkuvasta kasvusta ja kilpailusta.

Jotta päästäisiin toivottuun kasvuun, kaikki pitäisi tehdä yhä nopeammin ja tehokkaammin siitä riippumatta, miten se vaikuttaa ihmisiin ja etenkin työntekijöihin. Tällä tavalla saavutettu vauraus ei ulotu heihin saakka, jotka ovat kovalla työllään merkittävästi myötävaikuttaneet siihen.

Alkaa näyttää selvältä, että jatkuva kasvu on yksinkertaisesti mahdottomuus. Jossakin vaiheessa tuhoamme planeettamme ja yhteisömme rahanhimossamme ja vauraus jää kuitenkin niin monen ulottumattomiin. Kaikkien maailmassa olisi muistettava tulevat sukupolvet. Mitä haluamme jättää heille? Ekologinen kestävyys on asetettava etusijalle. Meidän on pelastettava maailma lapsiamme varten.

Ekologinen kestävyys on äärimmäisen tärkeä asia, mutta **niin on myös sosiaalinen kestävyys**. Ay-liikkeen jäsenenä me jos kukaan tiedämme tämän. Työ ja työolot eivät ole erillään yhteiskuntiemme muista rakennuspalikoista. Työ on itse asiassa tehokkaimpia tapoja osallistaa kaikki. Se on hyvin tärkeä tekijä, ei ainoastaan yksilöille vaan koko ihmiskunnalle. Työ tai sen puute muodostaa olemassaolomme ytimen. Sen takia onkin erittäin tärkeää, että työn laatu ja ehdot ovat asialliset. Meidän on saatava tämä aikaan!

Jos hyväksymme epätasa-arvon ja huonot työolot ja määrittelemme menestyksen varallisuuden määrällä, hyväksymme myös sen, että useimmilla tällä planeetalla ei ole arvoa ihmisinä. Sitä emme voi hyväksyä. Meidän on hylättävä ajatus jatkuvasta kasvusta sekä inhimillisistä arvoista piittaamaton yksilöllisyys ja ahneus. Meidän on korostettava sitä, että kaikkien on työskenneltävä yhdessä sellaisen maailman puolesta, jossa jokaisella on roolinsa ja jokaista arvostetaan ihmisenä.

Jatkuva kasvu hintaan mihin hyvänsä ja tason madaltamiseen perustuva kilpailu, jossa aina etsitään halvinta hintaa voittojen maksimoimiseksi – eikö tällaista jo ole ollut tarpeeksi? Menestyviä yrityksiä kyllä tarvitaan, sillä ne pystyvät tarjoamaan

kunnon työpaikkoja. Mutta paljonko voittoa oikein tarvitaan ja paljonko työntekijöiden pitäisi saada, jotta heidän osuutensa olisi kohtuullinen?

Meidän on sanottava asiat suoraan ja selkeästi sekä saatava äänemme kuuluviin paikallisesti, kansallisesti ja maailmanlaajuisesti. Meidän on todettava, että nyt riittää. Meidän on asetettava ihminen etusijalle.

Meidän on puolustettava ihmisarvoa ja oltava vahvoja, kun sitä pyritään heikentämään. Meidän on aktiivisesti käytävä vuoropuhelua kaikkien muiden yhteiskunnallisten toimijoiden kanssa ja yhdessä luotava luottamusta ja ymmärrystä. Meidän on esitettävä perusteltuja syitä ja ajettava pitkän aikavälin muutoksia. Meidän on ponnisteltava loppuun saakka. Sosiaalisesti kestävä maailma edellyttää valmistautumista maratoniin – kyse ei ole pikamatkasta.

Meitä – ammattiliittoja – on kannustettu ottamaan merkittävä rooli yhteiskunnassa. Paavi itse kehotti meitä tekemään niin, kun hän kutsui ay-johtajia kaikkialta maailmasta – UNI heidän joukossaan – Vatikaaniin viime syksynä. Uskon meidän olevan valmiita tähän.

Tiedän, että tässä viidennessä maailmankongressissa pääsemme kohti uusia ajattelutapoja ja työskentelemme yhdessä paremman maailman ja tulevaisuuden puolesta. Kongressin teema ”Me saamme sen aikaan” muistuttaa meitä siitä, että me ammattiliittolaiset olemme voima, joka **voi saada ja saakin** muutoksen aikaan. Koska työskentelemme yhdessä ja ryhdymme toimiin kaikkialla maailmassa, haastamme kapitalistisen kilpailuajatuksen. Jos tavaroiden ja palveluiden tuotannossa aina noudatettaisiin oikeudenmukaisia sääntöjä, lopputulos olisi oikeudenmukaisempi myös työntekijöiden kannalta!

Meillä on valtava rooli ja tiedän, että pystymme vastaamaan haasteeseen!

Olemme uskaliaita. Meissä elää Liverpoolin henki: uhmakkuus, rohkeus ja toisenlaisuus!

Puheeni loppuksi ajattelin lainata Nelson Mandelaa. Hän sanoi: ”Se vaikuttaa aina mahdottomalta, kunnes se on tehty.” Unelmoikaamme rohkeasti tällä Liverpoolissa. Olkaamme toivon lähde, jota muuttava maailma tarvitsee juuri nyt.

Me saamme sen aikaan!